

De Badgast

NUMMER 2 - LENTE 2000

Voor u ligt het tweede nummer van ons verenigingsblad De Badgast. Zoals in het eerste nummer al aangekondigd, hierin een vraaggesprek met een bestuurslid: Maarten van der Veen. Bovendien weer een mooi interview van Xandra van Gelder en een lekker recept van Bren de Coq. Nieuw is een verhaal van Astrid Schouten. Verder nog de tuintip en de prijsvraag, kortom, we hopen dat u veel leesplezier beleeft aan dit nummer.

En mocht u een reactie of een mededeling hebben, laat het ons vóór 30 april a.s. weten.

Redactieadres:

Marties van den Hende
Plantage Badlaan 12-II
1018 TH Amsterdam
E-mail: ma.hende@wxs.nl

Rectificaties

We hebben gehoord dat De Badgast niet overal is aangekomen. Wie nog een exemplaar van het eerste nummer wil ontvangen, neem even contact op met Olga van der Veen, tel. 020-6945534, dan sturen we dat ook nog toe.

In het stukje over de activiteitencommissie is helaas de naam van Simon Lentz als lid van de commissie niet vermeld. Simon, excuses.

Poezen met extreme neuzen

De twee jaar oude Herman was zo'n 'min' kereltje. Zijn moeder zat voortdurend met hem bij de dokter. De arts raadde zijn ouders aan om wat meer met hem naar buiten te gaan. Eerst liet zijn moeder hem op de stoep scharrelen, maar dat bleek geen goed idee. Herman was behalve vaak ziek ook erg ondernemend en ging op zoek naar avontuur.

Dat werd zijn moeder, Wily Overweg, te gek. Ze trok krap vijftig jaar geleden in de weekenden en vakanties echt naar buiten. Het werd een huisje op kamp Bakkum. Een paar jaar later werd het huisje in de duinen bij Castricum verruild voor een stukje grond op camping Schuit. Na enig gereken, bedenkt Wily dat ze al tweeënveertig jaar op de camping staat. Tweeënveertig prachtige jaren.

Wily Overweg-Post (83) woont 's winters in haar mooie ruime flat in Amsterdam-Noord. Een knus en gezellig huis met overal kleine

kussentjes. Na een tijdje blijken een paar kussentjes te bewegen. Het zijn de zes poezen die nog zijn overgebleven van de Cattery die zij 25 jaar had. Mooie beesten, met lange haren, een warme tint en opvallende neuzen. Hun neuzen liggen zo ver naar achteren dat het wel fluwelen knopen midden in een kussen lijken. Extreem, noemen kenners zulke neuzen. Niet extreem gek, maar extreem mooi. Met haar tabby's heeft de familie Overweg vele prijzen in de wacht gesleept. Een zijkamertje is geheel ingericht voor de poezen. In het midden domineert een ingewikkelde constructie met krabplanken, gezellige zitjes en hoge uitkijkplekjes. En langs de muren hangen alle oorkondes, linten en foto's. De planken staan vol met de gewonnen bekercs.

De poezen zijn nu alleen nog maar voor de gezelligheid. Het fokken is voorbij. Vorig jaar is, in Egmond, een zwangere poes overleden. Vreselijk was dat. Het laatste jaar van de eeuw was helemaal een verschrikkelijke periode. Na een huwelijk van zestig jaar overleed haar man op 85-jarige leeftijd. Nu woont Wily alleen. Niet echt prettig, maar met haar ontembare optimistische natuur maakt zij er het beste van. 'Je moet wel. Wat heb je eraan om zielig te gaan zitten doen of tegen je kinderen te klagen. Als het niet gaat, zeg ik tegen mezelf: je wilt, je moet, zolang je nog leeft moet je er het beste van maken.'

In de lente, zomer en herfst zit Wily in Egmond. 'Het is zo heerlijk in Egmond; mijn tuintje, de zon en de mensen.' Naast het natuurschoon zijn het de mensen waar de hartelijke ras-Amsterdamse het meest van houdt. 'We hebben het hier zo vreselijk gezellig gehad met zijn allen. Toen wij hier kwamen, stonden op dit deel van de camping nog geen huisjes. We mochten zelf de paaltjes neerzetten om onze tuin af te schermen. Op dit laantje hebben we een huisje minder neergezet,

zie verder pagina 2 >

Mededelingen bestuur

De jaarvergadering van de Vereniging zal worden gehouden op zaterdag 1 april om 14.00.

Er zullen bestuursverkiezingen worden gehouden. Drie leden van het bestuur, Arnout Mouwen, Rineke Vermeulen en Norbert Smulders, hebben te kennen gegeven met ingang van de komende jaarvergadering te willen stoppen met het bestuurswerk.

Er zijn dus drie vacatures waarvoor kandidaten worden gezocht. De functies van penningmeester en voorzitter worden binnen het bestuur verdeeld, nadat het bestuur op 1 april weer is aangevuld.

Dus minimaal drie kandidaten gezocht!

daarom hebben we van die grote tuinen. De oude Schuit zag het pas toen het te laat was. Dat met zijn allen opbouwen, scheidt een band. We hadden het zo leuk met elkaar.

Er gebeurden steeds gekke dingen. Een keer had de buurman zijn auto gespoten, ging hij de volgende morgen kijken, zat hij helemaal vol met kleine vliegjes. Daar heb-

ben de jongens (vier zoons) het nog wel eens over.' De gezelligheid van die beginjaren, toen alle vrouwen van de camping nog een jaarlijks uitstapje maakten, is er niet meer. Maar nog wel het gemak waarmee iedereen een praatje aanknoopt en binnenloopt voor een kopje koffie. En de kleine kinderen, die voortdurend aanwippen, 'zijn zo geweldig'. Wily heeft vier

zoons, zeven kleinkinderen, een achterkleinkind en nog een op komst. De band in de familie is hecht.

De jongens Overweg waren een begrip op de camping. Ze hadden lang haar, dat was hier heel gek, dat kenden ze niet, die boerenjongens en haalden wel eens kattenkwaad uit. Daar konden de Egmondse jongens niet goed tegen. Een keer kwam de politie vanwege een Egmondse jongensjas die met een zakmes was beschadigd. 'Het was echt maar een heel klein mesje.' De wilde en lange haren verdwenen en twee van haar jongens (Robert en Herman) kregen ook een huisje op de camping.

Wily kijkt alweer uit naar het moment dat ze samen met haar zes katten naar Egmond trekt. 'Nu de dagen langer worden, verlang ik weer naar mijn huisje.'

Xandra van Gelder

Iedere geïnterviewde mag als beloning zeggen wie voor het volgende nummer onderzocht wordt. Wily heeft haar 'slachtoffer' gekozen. Volgende keer zullen we zien of zij ja heeft gezegd ...

'Ik verwacht dat er over 100 jaar nog steeds 79 huisjes staan'

Interview met bestuurslid Maarten van der Veen, 43 jaar, advocaat in Haarlem, heeft sinds acht jaar ('ik heb het gevoel dat ik er nog maar net zit') een huisje in Egmond.

Hoe ben je in het bestuur terechtgekomen?
Eigenlijk bij de openingsvergadering, ruim twee jaar geleden. Er werd gevraagd wie er belangstelling had. Het leek me wel leuk, ik was wel betrokken bij wat er ging gebeuren. Het was een interessant proces om te zien dat veel mensen tegelijk zeiden: "We maken er iets van."

Wat hebben jullie bereikt in de afgelopen jaren?

Toch wel heel belangrijke dingen. We konden de camping houden, op een prettige manier. Ik ben er ook tevreden over dat we een constructie hebben gevonden waarbij iedereen mee kon doen, dat vind ik heel bijzonder. Het heeft ook wel te maken met hoe Nel en Jan erin stonden, die vonden het bij elkaar houden van de mensen belangrijker dan het grote geld.

Hadden jullie in het bestuur een bepaalde rolverdeling?

Iedereen nam iets mee dat te gebruiken was: Theo kent iedereen en wist van de geschiedenis, Arnout is econoom, ik heb

mijn juridische kennis, etcetera. Bij de statuten, bijvoorbeeld, werd er vaak naar mij gekeken. Vaak gingen dingen ook ad hoc en werkten we in kleine groepjes. Norbert was er goed in om dat te organiseren.

We willen graag een aantal zaken rond het terrein met je bespreken. Ten eerste het parkeerterrein: wat is de stand van zaken?

Het is binnenkort verboden om in de berm te parkeren. Er zullen borden worden geplaatst. Dat besluit is genomen door het hoogheemraadschap. Op aanraden van de gemeente hebben ze dit verbod ingesteld in verband met de verkeersveiligheid. We hebben bezwaar gemaakt en er is een hoorzitting geweest, maar de bezwaren zijn verworpen. Het gaat het hoogheemraadschap alleen om de verkeersveiligheid. Ons eigen parkeerplaatsje blijft, maar vanaf André Zentveld tot voorbij de put mag niet meer geparkeerd worden.

De gemeente stelt zich op het standpunt: 'Er zijn auto's, er is een parkeerterrein - waarom gaan jullie daar dan niet staan?'

Wat gaat er nu gebeuren? Gaan we zelf ergens een parkeerterrein kopen?

Een terrein kopen heeft alleen zin als het ook de bestemming parkeerterrein heeft of kan krijgen. Dat zal wel niet gebeuren. Om

te parkeren zijn er verschillende mogelijkheden, alleen wel verder weg. Overdag mag het op het PWN-terrein, vlak voor de duinen. Volgens mij zou het 's nachts ook mogen, maar boswachters vinden het bezwaarlijk in verband met de veiligheid. Een andere mogelijkheid is het terrein bij De Boerenwagen. Daar moeten dan zowel PWN als de familie Richardson toestemming voor geven. Ook dit terrein is trouwens een eindje weg. Langs de ventweg kan en dat is ook gratis.

Hoe zit het met de plannen om iets met het speeltuintje te doen?

Het speelterrein huren we van de eigenaar van de grond: de gemeente Egmond en het hoogheemraadschap. Die hebben destijds Jan Schuit toestemming gegeven voor een speeltuintje en een paar parkeerplaatsen. Als we daarin iets willen veranderen, moeten we daarvoor toestemming hebben. Onze lijn is nu om de toestellen te vervangen (die zijn niet veilig meer) en in overleg met de gemeente een aantal parkeerplaatsen te realiseren.

De gemeente lijkt weinig toeschietelijk in dit hele conflict.

De gemeente stelt zich op het standpunt: 'Er zijn auto's, er is een parkeerterrein - waarom gaan jullie daar dan niet staan?' Op zich is dat wel begrijpelijk. Maar de

van de grond: de gemeente Egmond en het hoogheemraadschap. Die hebben destijds Jan Schuit toestemming gegeven voor een speeltuintje en een paar parkeerplaatsen. Als we daarin iets willen veranderen, moeten we daarvoor toestemming hebben. Onze lijn is nu om de toestellen te vervangen (die zijn niet veilig meer) en in overleg met de gemeente een aantal parkeerplaatsen te realiseren.

De gemeente lijkt weinig toeschietelijk in dit hele conflict.

De gemeente stelt zich op het standpunt: 'Er zijn auto's, er is een parkeerterrein - waarom gaan jullie daar dan niet staan?' Op zich is dat wel begrijpelijk. Maar de gemeente had er wijs aan gedaan om in het conflict hetzij te bemiddelen danwel duidelijk te maken dat ze dat niet wilde. Nu was dat steeds niet duidelijk.

Zou je het conflict met Zentveld een zakelijk of persoonlijk conflict noemen?

De ontstane situatie heeft inderdaad veel te maken met verstoorde persoonlijke verhoudingen, eigenlijk door de voorgeschiedenis. Dat de bewoners de voorkeur hebben gekregen bij de verkoop van het terrein heeft - op zich begrijpelijk - kwaad bloed gezet. Toen was het voor de hand liggend om dwars te gaan liggen. Misschien dat er ruimte voor een oplossing komt als er een tijdje geen incidenten zijn.

Wat doen jullie als bestuur nog?

We praten af en toe over alternatieven. Verder laten we het aan iedereen over om wel of niet individueel te huren. Wij zien op dit moment geen mogelijkheid voor dit bestuur om voor de hele vereniging op redelijke voorwaarden met de heer Zentveld iets te regelen en bij de gemeente is de bereidheid er nu niet om andere mogelijkheden te bieden. Wij gaan ons met andere dingen bezighouden, hier moet eerst maar wat stof op neerdwarren.

Een volgend punt: het onderhoud van het terrein.

Het gaat nu zo dat een aantal mensen daar erg actief mee is: de leden van de beheerscommissie en een aantal anderen. Af en toe wordt er een moment afgesproken om gezamenlijk iets aan onderhoud te doen en dat gebeurt dan. In de toekomst kun je je voorstellen dat er toch een soort corvee komt, dat je ook weer kunt afkopen. Ik ben in Flevoland op een terrein geweest waar ze het zo deden. We zouden ook een beheerder kunnen aanstellen. Er zijn bij ons nog geen concrete plannen over.

Het is moeilijk om als bestuur de leiding op je te nemen en mensen aan de regels te houden: naast bestuurslid ben je ook bewoner.

Wie bewaakt eigenlijk de kwaliteit en waarborgt de veiligheid?

De beheerscommissie houdt dat wel in de gaten. Maar we willen wel voor dat soort zaken wat financiële reserve kweken.

Hoe zou je onze vereniging omschrijven?

Misschien een beetje ontstaan als een vereniging tegen wil en dank. Het leven was vroeger eenvoudig: Jan zorgde voor het terrein, Nel organiseerde activiteiten, de pacht was billijk. Na Jan zijn ziekte moesten we zelf van alles doen. Het is moeilijk om als bestuur de leiding op je te nemen

en mensen aan de regels te houden: naast bestuurslid ben je ook bewoner. Het is vervelend als je bij conflicten beslissingen moet nemen. Maar goed, het is niet anders, we moeten daar ook een heldere lijn in volgen.

We hebben de afgelopen tijd heel weinig gemerkt van het bestuur: er waren weinig vergaderingen en we hoorden ook verder weinig van jullie.

We zagen een paar grote klussen voor ons die moesten gebeuren en waren daar erg op gericht. Het aankopen van het terrein, de financiering, het parkeerterrein. De blik is wat minder gericht geweest op het met elkaar omgaan in de vereniging. Er wordt ook wel gedacht dat er nu een ander soort bestuur gewenst is. We hadden een groep mensen die erg resultaatgericht was. Ieder daarvan heeft nu iets van: 'nu wil ik weer meer rust hebben.' Daarom hebben we ook behoefte aan mensen die intern gericht zijn, wat meer oog voor de gezelligheid hebben. Wat minder voor de grote lijn, wat meer voor de details. Ik denk dat je dat niet lang kunt missen. Het is belangrijk om het gezellig te houden. Er is ook wel een cultuurverandering

gekomen omdat er veel jonge mensen gekomen zijn. De nieuwe lichter is wat meer op privacy gericht, wil misschien wat minder overal een praatje maken. In ons laantje kwam bij verjaardagen iedereen op bezoek. Die sfeer vond ik erg gezellig. De ontwikkeling gaat de kant op dat mensen wat meer op zichzelf zijn; ik zou het leuk vinden als we die oude sfeer toch een beetje kunnen vasthouden.

Hoe ziet het terrein er in de toekomst uit?

Ik verwacht dat er over 100 jaar nog steeds 79 huisjes staan. Het uitdunverhaal vind je wel in de streekplannen; er staat dat er aandacht is voor kwalitatieve verbetering van de recreatieterrainen. Maar uitdunnen kan alleen als we daar zelf toe besluiten. Het gaat altijd in overleg met de ondernemer en dat zijn we nu zelf.

Je kunt je wel afvragen hoeveel bestuursleden er moeten zijn. Misschien kun je in de toekomst wel met een klein bestuur volstaan.

Om ons heen, maar ook op ons eigen terrein, komen steeds luxueuzere huisjes. Welke grenzen worden daaraan gesteld?

Er zijn twee grenzen: die van de gemeente en die van ons. De grenzen die we zelf gesteld hebben, zijn trouwens wel wat strenger. De discussie over hout en steen moet nog gevoerd worden. We hebben er als bestuur nog geen mening over gevormd. We zijn wel voorzichtig met nu toestemming geven.

Hoe zie je je eigen toekomst in het bestuur?

Ik twijfel nog wel of ik zal blijven, maar ben er niet voor dat we allemaal tegelijk opstappen. Je kunt je wel afvragen hoeveel bestuursleden er moeten zijn. Misschien kun je in de toekomst wel met een klein bestuur volstaan. Wat een bestuur in ieder geval moet doen, is ervoor zorgen dat de vereniging als eenheid naar buiten optreedt en dat we het onderling zo leuk mogelijk hebben. De rest is extra.

Heb jij nu het gevoel dat je als bestuurslid nooit rust hebt op het terrein?

Ik heb het niet zo sterk. Mijn bestuurswerkzaamheden spelen zich toch ook grotendeels in de winter af. Ik kan me er wel iets bij voorstellen, dat je soms even niets aan je hoofd wilt hebben. Maar ik heb eigenlijk de hoop en verwachting dat het wat rustiger wordt, zodat het bestuurslid zijn ook minder stress met zich meebrengt.

Marlies van den Hende/Michael Rubinstein

Tuintip

Zeewier

Zeewier is een zeer nuttige bron voor organisch materiaal. Verzamel het zeewier en spoel het goed af (niet in de tuin!). Werk het vervolgens door de grond die u in de lente gaat beplanten, of composteer het. Zeewier composteert het beste als u de lagen afwisselt met lagen gras- of keukenafval. Zeewier versnelt het rottingsproces van stromest. Leg afwisselende lagen op een hoop of in een compostvat. Het mengsel is na zes maanden klaar voor gebruik.

Wie heeft er rond 20 augustus a.s. een huisje te huur voor een week tot 10 dagen?

Vrienden van Michael Rubinstein en Rineke Vermeulen zouden graag met hun 2 kinderen van 5 en 7 jaar willen uitwaaien aan het Egmondse strand. Peter Romein en Minke Meegens, hun dochters Intse en Aila, zijn bereikbaar onder telefoonnummer 020-6904496.

Aangeboden

Mooie gebruikte stoeptegels, in perfecte staat, gratis op te halen bij huisje 78!

Oma Poes

Astrid Schouten

In het huisje naast dat van Marly en Kris woont oma Poes. Oma Poes heeft, dat begrijpen jullie, héél veel poezen. Hele bijzondere poezen met hele lange haren.

Kris wil er wel vlechtjes in maken of staartjes, maar dat mag niet. Het zijn poezen die prijzen winnen, mooie zilveren of gouden bekertjes. Oma Poes heeft er heel veel werk aan. Ze moeten altijd mooi geborsteld worden. Alle klitjes moeten weggeborsteld, en ze zijn ook zo groot! Soms zijn er ook baby-poesjes, heel schattig. Dan mogen er vriendinnetjes van Joy mee naar binnen en ze heel voorzichtig aaien. De poezen mogen niet naar buiten. Ze weten de weg niet zo goed. Maar ze mogen wel in een buitenhok, dan kunnen ze niet weglopen.

Op een ochtend komt Joy aanrennen. 'Marly en Kris hoor eens, wat erg, oma Poes is een poes kwijt. Hij was zo maar om het hoekje geglipt en nu is hij weg. We moeten zoeken. Iedereen moet gaan zoeken.' Dat valt niet mee, er zijn zoveel huisjes en hoekjes op de camping.

Overal kan de poes zitten. Iedereen zoekt en roept. Overal zie je kinderen en ook grote mensen zoeken. Zit hij soms in het schuurtje, of onder een huisje bij het egeltje, of slaapt hij in de speeltuin?

Misschien zit hij wel bij Bob in het café!

Een paar dagen lang zoekt iedereen, maar ze vinden niks. Dan vergeten de kinderen het een beetje, maar oma Poes natuurlijk niet, die blijft zoeken. Op een morgen horen Marly en Kris ineens een schreeuw van vreugde.

De poes is terug! Zelf teruggekomen, maar wel helemaal onder de klitjes en ook wat magerder. Tóch heeft hij de weg teruggevonden, na zo'n lange tijd. Knap hè, van zo'n poes. Hij was nog nooit weg-geweest. Oma Poes is zo blij en daarom zijn ook alle kinderen blij.

Het duurt wel lang voordat alle klitjes weer zijn weggeborsteld. De poes is ook weer blij om thuis te zijn, lekker bij oma op de bank met altijd lekker eten. Alleen dat borstelen, dat is niet zo leuk. Maar dat neemt hij nu maar voor lief ...

Recept van Bren de Coq

Pasta met tonijn, ansjovis en kappers

'Bah, ik vind dit vies, niet lekker, mag ik m'n toetje, mag ik van tafel', gillen de kinderen. Hoe vaak hebben wij dit niet gehoord na twee uur in de keuken te hebben gezwoegd op een nieuw culinair hoogstandje. Op een andere dag draai ik in een kwartiertje iets in elkaar. 'Lekker zeg.'

Ingrediënten voor 4 personen (sportschoenen aan want deze saus vereist snelheid en timing).

Het is aan te raden om alle ingrediënten klaar te hebben staan.

Voor de saus: bak 3 tenen knoflook samen met 8 reepjes ansjovis (ik doe vaak een heel blik). Op hoog vuur een minuut laten pruttelen tot er een gladde massa ontstaat, (het spettert nogal dus deksel op de pan!)

Twee flinke ontvelde kleingesneden vleestomaten toevoegen. Voeg verse kruiden zoals tijm en rozemarijn en het sap van een limoen met geraspte limoenschil bij de saus. Een half glas witte wijn erbij (de andere helft zelf even proeven en eventueel bijschenken) en even laten inkoken. Pas op het laatste moment de tonijn (3 blikjes zonder olie) toevoegen, het hoeft alleen maar warm te worden!

Garneer met een halve fijngesneden rode paprika en kappertjes.

Bij tonijn hoort natuurlijk *schelpjespasta*. (Tegelijk met de saus opzetten). Serveer op voorverwarmde borden! *Stokbrood* en *salade* erbij.

van wie is dit huis?

Onder de juiste inzendingen verloten we een fles wijn.